

ปรัชญาหยางจื่อ (Yang Tzu)

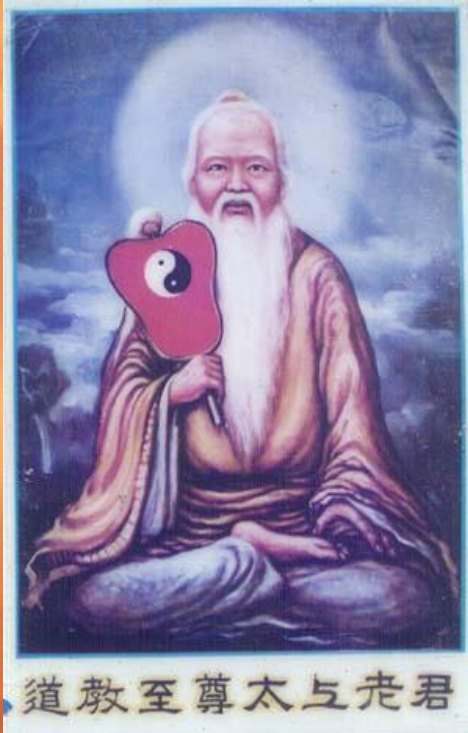
ผู้คัดค้านปรัชญาม่อจื่อ^๒
เชิดชูการรักตัวเอง

หยางจื่อเป็นใคร ??

- หยางจื่อ หรือเอี้ยงจื่อ มีชีวิตอยู่ในระหว่าง พ.ศ. ๑๐๓-๑๘๓ เป็นชาวเมืองเจา ปัจจุบันคือมณฑลซานสี
- ประวัติของหยางจื่อไม่มีปรากฏแน่ชัด เป็นเจ้าชายในสายราชวงศ์โจว พระบิดาเป็นเจ้าครองแคว้นหยาง ซึ่งต่อมาถูกผนวกเข้ากับแคว้นฉิน
- หยางจื่อมีอายุอ่อนกว่าม่อจื่อ (พ.ศ. ๗๕-๑๕๓) และมีอายุแก่กว่าเม่งจื่อ (พ.ศ. ๑๗๑-๒๕๔)

ปรัชญาเต๋าหลังมรณกรรมของเหลาจื๋อ

- สำนักที่ ๑ มีจวงจื๋อเป็นตัวแทน ถือว่าเต๋าเป็นสภาวะธรรมชาติที่เป็นนามธรรมเกิดขึ้นเอง ไม่มีอะไรสร้าง ทั้งมีเจตจำนงสร้างสิ่งต่างๆ อย่างมีแผนการ เป็นสภาวะที่สมบูรณ์ที่สุด การดำเนินชีวิตของคนก็ต้องสอดคล้องกับเต๋า >>

Naturalistic Taoism

- สำนักที่ ๒ มีหยางจื๋อเป็นตัวแทน ถือว่าเต๋าเป็นพลังงานธรรมชาติที่มีขอบเขต สร้างสิ่งต่างๆ อย่างไม่มีแผนการ เป็นปรัชญาเต๋าลักษณะวัตถุนิยม >> Materialistic Taoism

ปรัชญาของหยางจื่อ

- ปรัชญาของหยางจื่อเป็นประเภทวัตถุนิยม แต่เชื่อเรื่องชะตากรรม ซึ่งน่าจะได้รับอิทธิพลมาจากปรัชญาเต๋า
- “สิ่งทั้งปวงที่เกิดขึ้นในโลก ล้วนแต่มีชะตากรรมเป็นเครื่องกำหนดมาก่อนทั้งสิ้น ชีวิตและความตาย ความสำเร็จและความล้มเหลว โภคทรัพย์และอำนาจ ทั้งหมดนี้ถูกกำหนดโดยชะตากรรมทั้งสิ้น ส่วนที่เรียกว่าเจตจำนงอิสระ แผนการ ความมุ่งหมาย ไม่ว่าของเทพเจ้าหรือของมนุษย์ ล้วนแต่อยู่ภายใต้ชะตากรรมทั้งนั้น”

- บทสนทนาระหว่างความพยายามและชะตากรรม
- **สิ่งทั้งหลายในโลกนี้ จึงเป็นสิ่งที่ถูกกำหนดมาก่อนทั้งสิ้นและเป็นสิ่งที่อยู่เหนืออำนาจการควบคุมของความพยายามของมนุษย์
- สิ่งที่เราจำเป็นต้องทำก็คือการดำรงชีวิตให้สอดคล้องกับชะตากรรมของเรา
- หยางจื่อคิดว่าเราควรดำรงชีวิตอย่างไร??

- หยางจื่อกล่าวไว้ว่า
- “ขอบเขตของชีวิตอันยืนยาวของมนุษย์นั้น คือ หนึ่งร้อยปี แต่ก็ไม่มีบุคคลใดแม้หนึ่งในพันที่ บรรลุถึงได้...และถึงแม้เราจะมีอายุยืนถึงหนึ่ง ร้อยปี ชีวิตส่วนใหญ่ของเราก็จะใช้หมดไปใน วัยของทารกที่ปราศจากความรู้สึก สำนึกอันใด กับวัยชรา ที่หมดไปเพราะการนอน ความ เจ็บป่วย ความทุกข์ ความเศร้าโศกและความ หวาดกลัว”
- “...ผลก็คือไม่มีเวลาใดแม้แต่ชั่วโมเมนต์เดียวที่ ปราศจากความกังวล ถ้าเช่นนั้น ชีวิตนี้จะมีอยู่ เพื่อประโยชน์อันใดกัน?
- และความสุขของชีวิตนั้นคืออะไร?

- “ความสุขของชีวิตนั้น คือ อาหารอันโอชะ เสื้อผ้าอันสวยงาม ดนตรีที่ไพเราะ และสิ่งสวยงามเจริญตาเจริญใจทั้งปวง”
- หยางจื้อสอนให้แสวงหาความเกษมสำราญ ความอภิมรณ^๗ของชีวิต

The Man in the Tea Pot

- To do what you enjoy in life. If there is something that makes you happy, then make that thing the focus of your life. Life is too short to be stuck in some job or something that you don't like.

At Least I have an Ass

- “ภาวะที่สิ่งทั้งหลายมีความแตกต่างกันนั้นคือชีวิต ภาวะที่สิ่งทั้งหลายมีความเหมือนกันนั้นคือ ความตาย...บางคนตายเมื่ออายุ ๑๐ ปี บางคนตายเมื่ออายุ ๑๐๐ ปี คนฉลาด คนมีเมตตาคุณากก็ต้องตายอย่างเดียวกันกับคนโง่เง่าและคนโหดร้ายอำมหิต เพราะฉะนั้น ขอให้เราจงเร่งขวนขวายหาความอภิมรณกับชีวิต อย่าสนใจเรื่องของความตายเลย”

“...ปล่อยชีวิตให้เป็นไปอย่างเสรี อย่าไป
ขัดขวางหรืออุดร้งไว้...ปล่อยให้หูฟังสิ่งที่มัน
ชอบ ปล่อยให้ตาดูสิ่งที่มันปรารถนา ปล่อย
ให้ปากได้พูดสิ่งที่มันพอใจ ปล่อยให้กายได้
สัมผัสกับสิ่งที่มันต้องการ ปล่อยให้จิตใจ
จินตนาการตามที่พึงประสงค์

Three Friends- The Perfect Evening

- “การขัดขวางความอยากจึงเป็น...บ่อเกิดของความรำคาญอันปวดร้าวอย่างยิ่ง การทำลายบ่อเกิดของความรำคาญที่ว่านี้ แล้วใช้ชีวิตแสวงหาความสำราญอย่างสงบ ชั่ววัน ชั่วเดือน ชั่วปี จนกว่าจะถึงวาระแห่งความตาย นั่นคือ ความหมายของการใช้ชีวิตอย่างเกษมสำราญ”

ปรัชญาชีวิตของหยางจื่อ - อัตนิยม- ทุกอย่างเพื่อตนเอง

- แนวคิดของหยางจื่อ เป็น “ปัจเจกภาพนิยม” ไม่ผูกมัดกับธรรมเนียมระเบียบประเพณี ชื่อเสียงบุญคุณใดๆ ทั้งสิ้น
- เขาสอนให้คำนึงถึงผลประโยชน์ของตนเองเป็นจุดที่สำคัญที่สุด เพราะสัญชาตญาณของสัตว์โลก ย่อมมีความรักตนเป็นปทัฏฐาน ถ้ารู้จักใช้สัญชาตญาณนี้ให้ถูกต้อง สังคมก็จะเกิดความปึกติสุขขึ้น
- ^___? คิดยังไงกับแนวคิดนี้จ้ะ >> ทำไมหยางจื่อจึงคิดว่า ถ้ารักและทำทุกอย่างเพื่อตนเองแล้วสังคมจะสงบสุข
- ลองสมมติตัวเองเป็น หยางจื่อดู... >___<

ความสุขของหยางจื่อ

- **มนุษย์ไม่ควรพลาดโอกาสแสวงหาความสุขแม้สักชั่วขณะหนึ่ง**
- ความสุข หมายถึงความสุขเฉพาะหน้า ไม่ใช่ความสุขในอนาคตที่ยังมองไม่เห็น หยางจื่อสอนให้หาความสุขทางเนื้อหนัง ทางอายตนะที่สัมผัสได้ในทันที
- **ถ้ามนุษย์เห็นแก่ประโยชน์สุขเฉพาะหน้าของตนให้มาก มนุษย์จะได้ไม่เบียดเบียนกัน**
- การที่มนุษย์เบียดเบียนกัน เกิดจากที่มนุษย์ไม่พอใจในความสุขเฉพาะหน้าตามฐานะของตน จึงเกิดการทะยานอยากแก่งแย่ง แข่งขันเบียดเบียน

“จงสนุกเพลิดเพลินกับชีวิตปัจจุบันเถิด
อย่าได้ไปห่วงกังวลกับฐานะหลังตายแล้ว”

Go Fishing in the Mountains

สรุป วิธีหาความสุขให้ตนเองของหย่างจื่อ^^

- ๑. ตัดความกลัวต่างๆ ให้หมด โดยเฉพาะความกลัวตาย
- ๒. เน้นรูปธรรมมากกว่านามธรรม — ควรชวนขยายแสวงหาความสุขจากรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส และอารมณ์ที่น่าพอใจ ที่สัมผัสได้ ให้เกิดความเพลิดเพลินอภิมรณแก่ชีวิต
- ๓. เน้นสิ่งที่ใกล้ตัวมากกว่าไกลตัว เน้นสิ่งที่ปัจจุบันมากกว่าสิ่งในอนาคต
- ๔. เน้นสิ่งที่หาง่ายมากกว่าสิ่งที่หายาก
- ๕. เน้นสิ่งที่ปกติธรรมดายิ่งกว่าการแก่งแย่งต่อสู้แข่งขันกัน

ปรัชญาสังคมและการเมืองของหยางจื่อ

- หยางจื่อเชื่อว่า สังคมจะเป็นปกติสุขได้ก็ต่อเมื่อแต่ละคนรักตนเอง เมื่อรักตนเองจริงก็จะไม่ไปเบียดเบียนผู้อื่น เพราะการเบียดเบียนทำร้ายคนอื่นก็ย่อมนำความเดือดร้อนมาให้ตนเช่นกัน
- หยางจื่อ : “มนุษย์ถูกเตือนด้วยโทษทัณฑ์ ถูกกระตุ้นด้วยบำเหน็จรางวัล ถูกจัดรั้งให้เพลียลงด้วยเกียรติยศชื่อเสียง อีกทั้งกฎหมายก็สามารถทำให้คนมีแต่ความกังวลใจตลอดเวลา การที่มนุษย์ต้องมา ยับยั้งในสิ่งที่ตนควรจะพึง ควรจะดู ควรจะทำ และควรจะต้องคิดนั้น เป็น การทำให้มนุษย์ต้องสูญเสียความสำราญอารมณ์ที่ควรจะได้รับ และ หากมนุษย์ไม่สามารถปล่อยตัวสนองความอยากทางเนื้อหนังได้แล้ว มนุษย์ทั่วไปจะแตกต่างไปจากอาชญากรที่ถูกล่ามโซ่ได้อย่างไรเล่า”

- ฉินจื่อ : “ถ้าท่านยอมให้ถอนขนเส้นหนึ่งออกมา แล้วท่านจะสามารถช่วยให้โลกปลอดภัย ท่านยินดีจะยอมให้ถอนไหม?”
- หยางจื่อ : “โลกไม่ใช่สิ่งที่จะช่วยให้รอดได้ด้วยขนเพียงเส้นเดียว”
- ฉินจื่อ : “สมมติว่ามันช่วยได้ ท่านจะยินยอมให้ถอนขนเพียงเส้นเดียวหรือไม่”
- หยางจื่อไม่ตอบ เม่งซุนหยาง ได้ตอบแทนว่า “ขนเส้นหนึ่งไม่มี
ความสำคัญอันใด เมื่อเปรียบเทียบกับผิวหนัง และผิวหนังก็ไม่มี
ความสำคัญอันใด เมื่อเปรียบเทียบกับแขนขา แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อ
เอาขนทั้งหมดมารวมกันเข้า มันก็จะมีค่าเท่ากับผิวหนัง และ
ผิวหนังทั้งหมดมารวมกันเข้า ก็จะมีค่าเท่ากับแขนขา
เพราะฉะนั้นขนกาย ๑ เส้น ก็เท่ากับ ๑ ใน ๑๐,๐๐๐ ส่วนของร่างกาย
แล้วจะถือว่าขนกายเส้นหนึ่งไม่มีความสำคัญได้อย่างไร”

สรุป ปรัชญาของหยางจื๊อ

- ปรัชญาของหยางจื๊อตั้งอยู่บนรากฐาน “อัตนิยม” (Subjectivism) หรือ “อหังการนิยม” (Egoism) เห็นตัวเองสำคัญที่สุด จึงมุ่งแสวงหาประโยชน์มาให้ตน เพื่อที่ตนจะได้มีความสุข และแหล่งความสุขที่ตนจะพึงตัดดวงได้ ก็คือ วัตถุสาม ได้แก่ รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส ทั้งตัดความวิตกกังวลให้หมดไป มีใจเป็นอิสระ ไม่ผูกมัดกับลัทธิธรรมเนียมประเพณีและกฎเกณฑ์ใดๆ ตราบที่ยังมีชีวิตอยู่ก็หาความสุขให้เต็มที่
- มนุษย์ควรจะดำรงชีวิตตามชะตากรรมของตน อดทนและแสวงหาความสุขให้ได้มากที่สุดจากชะตากรรมของตน โดยไม่ต้องไปยุ่งเกี่ยวกับกิจการของบุคคลอื่น
- ทรรศนะทางจริยธรรมของหยางจื๊อ มาสิ้นสุดที่การปล่อยตัวตามความอยาก จนปราศจากความพอดี?

Chinese Tea Philosophy

- if you drink one cup of Chinese tea, you will feel relaxed and comfortable.
- After you drink your second cup, you will feel happy, and your brain will feel like it's flying.
- And when you drink your third cup, all of your troubles and worries will melt away.

- "Life is full of suffering, and its chief purpose is pleasure. There is no god and no after-life; men are the helpless puppets of the blind natural forces that made them, and that gave them their unchosen ancestry and their inalienable character. The wise man will accept this fate without complaint, but will not be fooled by all the nonsense of Confucius and Mozi about inherent virtue, universal love, and a good name: morality is a deception practised upon the simple by the clever; universal love is the delusion of children, who do not know the universal enmity that forms the law of life; and a good name is a posthumous bauble which the fools who paid so dearly for it cannot enjoy. In life the good suffer like the bad, and the wicked seem to enjoy themselves more keenly than the good" (Quoted by Durant: 1963:679).

**THANK
YOU
FOR
READING
!**

ดาวน์โหลดไฟล์นี้ได้ที่

www.philosophychic.com

สนุกกับการเรียนรู้ปรัชญาและศาสนาแบบชิคๆ เคียงคู่รอยยิ้ม